



Arrest

nr. 143 956 van 23 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2012 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van 13 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging

tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2009 werd ingediend door.

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen - met name dat betrokkene sinds februari 2007 in België verblijft, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, gewerkt heeft tijdens zijn asielprocedure en loonfiches voorlegt, werkbereid is en in zijn eigen levensonderhoud wenst te voorzien, zicht zou hebben op werk en arbeidscontracten voorlegt, een attest van de mutualiteit, een huurovereenkomst en documenten van een bank voorlegt en getuigenverklaringen voorlegt - zijn op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien betekende betrokkene reeds op 23.09.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten na het afsluiten van zijn derde asielprocedure. Het feit dat hij dit bevel niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft is te wijten aan zijn eigen houding en keuze op dat moment waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Betrokkene verkoos zelf om drie maal een asielaanvraag in te dienen in België evenals een aanvraag 9ter.

Het feit dat betrokkene tijdens deze periode waarin hem verblijf werd toegestaan, zich verder geïntegreerd heeft, is eveneens het gevolg van zijn eigen keuze, aangezien betrokkene op de hoogte was dat dit slechts werd toegestaan in afwachting van een beslissing in het kader van deze procedure 9ter.

Wat het aangehaalde argument betreft dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat Zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene legt arbeidsovereenkomsten voor van de firma Yazdani BVBA dd. 06.08.2009 en 06.06.2011. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 17.08.2011 (op 29.09.2011 werd door de advocaat van betrokkene bevestigd dat betrokkene op de hoogte werd gesteld van deze brief), staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 13.12.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Met betrekking tot de medische stukken die verzoeker toevoegt aan zijn aanvraag dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder

gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000Brussel.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asiel procedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 19.02.2007, werd afgesloten op 04.03.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 26.06.2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag, die werd afgesloten op 15.07.2008 met een beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Tenslotte diende verzoeker een derde asielaanvraag in op 22.07.2008 die eveneens werd afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23.09.2008, hem diezelfde dag betekend. De duur van de procedure — namelijk 1 jaar en 1 maand voor de eerste procedure, 1 maand voor de tweede procedure en 2 maanden voor de derde procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

1.3. Op 13 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 02/02/2012, wordt aan I.F.

het bevel gegeven om uiterlijk op 05/04/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 23.09.2008. o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 23.09.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich onder meer op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Betreffende het motief dat zij zelf verantwoordelijk is voor haar situatie en wist dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten omdat zij reeds op 23 september 2008 een bevel kreeg om het

grondgebied te verlaten, meent de verzoekende partij dat deze redenering en motivering niet ernstig, niet redelijk en niet zorgvuldig is. Zij wijst erop dat zij een aanvraag tot regularisatie indiende tijdens legaal verblijf, dat zij op dat ogenblik immers beschikte over een attest van immatriculatie en dat het aldus gelet op haar lange legale verblijf niet ernstig en niet redelijk is van de verwerende partij om in de beide bestreden beslissingen te verwijzen naar een bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2008 terwijl zij na die periode wel degelijk een legaal verblijf in België had en hier aldus mocht verblijven. De verzoekende partij wijst erop dat zij een medische regularisatieaanvraag ingediend heeft omdat zij dermate verzwakt was, dat zij een ontvankelijkheidsbeslissing kreeg en in het bezit werd gesteld van een oranje kaart, dat deze oranje kaart, telkens na de goedkeuring van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf en zonder enige voorwaarde, om de drie maanden verlengd werd en dit gedurende twee jaar. De verzoekende partij merkt op dat de verwerende partij met betrekking tot de medische regularisatieaanvraag een negatieve beslissing trof op 3 december 2010, twee jaar en vier maanden later.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op de door de verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde elementen en wordt op concrete wijze toegelicht waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de aangehaalde elementen van verblijf en integratie niet aanvaard als grond om een verblijfsregularisatie toe te kennen omdat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielprocedure, dat zij bovendien reeds op 23 september 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, dat het feit dat zij dit bevel niet heeft opgevolgd en zich verder geïntegreerd heeft te wijten is aan de eigen houding en de keuze op dat moment waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie alsook dat het feit dat de verzoekende partij zich in de periodes waarin het verblijf werd toegestaan zich verder geïntegreerd heeft het gevolg is van een eigen keuze aangezien zij op de hoogte was dat dit slechts werd toegestaan in afwachting van een beslissing in het kader van deze procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.5. De verzoekende partij werd op 23 september 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit wordt door de partijen niet betwist. Echter krijgt de verzoekende partij op datum van 24 oktober 2008 een attest van immatriculatie, zoals aangegeven door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen. In voornoemde nota wijst de verwerende partij er verder op dat de verzoekende partij op 22 oktober 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, dat voornoemde aanvraag ontvankelijk werd verklaard op 5 augustus 2010 en dat inmiddels het attest van immatriculatie om de drie maanden verlengd werd. Voorts blijkt uit de voornoemde nota eveneens dat bij beslissing van 3 december 2010 de aanvraag van 22 oktober 2008 ongegrond werd verklaard.

Uit voorgaande blijkt aldus dat de verzoekende partij in het bezit was van een attest van immatriculatie minstens tussen 24 oktober 2008 en 3 december 2010. Dit houdt meteen in dat de verzoekende partij gemachtigd was tot een voorlopig verblijf in het Rijk in voornoemde periode.

3.6. Daargelaten de vraag of het afleveren van het attest van immatriculatie op 24 oktober 2008 - met het hieruit voortvloeiend tijdelijk verblijfsrecht - niet meteen tot gevolg heeft dat het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2008 moet worden beschouwd als zijnde impliciet opgeheven of ingetrokken, en ongeacht het gegeven dat de verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing geen geldig verblijfsrecht meer kon doen gelden, dient te worden opgemerkt dat, gelet op het feit dat de verzoekende partij gemachtigd was tot voorlopig verblijf minstens van 24 oktober 2008 tot 3 december 2010, de gemachtigde niet in redelijkheid aan de verzoekende partij kan tegenwerpen geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2008 en bijgevolg ook op niet kennelijk redelijke wijze kan motiveren dat het feit dat de verzoekende partij zich verder heeft geïntegreerd te wijten is aan haar eigen houding, om de integratie en het verblijf niet te aanvaarden als grond voor regularisatie. Het is niet redelijk om de integratie tijdens een periode waarin de vreemdeling gemachtigd is tot voorlopig verblijf niet te aanvaarden als grond voor regularisatie om het loutere feit dat de vreemdeling wist dat dit verblijf slechts werd toegestaan in afwachting van een beslissing. Immers is op het ogenblik van het toekennen van het voorlopig verblijf geenszins duidelijk hoe lang een beslissing op zich zal laten wachten en blijkt *in casu* dat de verzoekende partij langer dan twee jaar heeft gewacht op een beslissing.

3.7. De verzoekende partij kan dus gevolgd worden waar zij stelt dat het motief dat zij zelf verantwoordelijk is voor haar situatie en wist dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten omdat zij reeds op 23 september 2008 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten niet redelijk is gelet op haar legale verblijf en dat het niet redelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te verwijzen naar een bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2008 terwijl zij na die periode wel degelijk een legaal verblijf in België had en hier aldus mocht verblijven.

Er ligt *in casu* bijgevolg een schending voor van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

3.8. In zoverre de verwerende partij stelt dat het feit dat de verzoekende partij na het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2008 een attest van immatriculatie kreeg geen afbreuk doet aan het feit dat zij voornoemd bevel niet heeft opgevolgd en aan het feit dat zij zich intussen verder heeft geïntegreerd wat te wijten is aan haar eigen houding daar dit attest van immatriculatie immers gegeven werd omdat de verzoekende partij deel uitmaakte van een groep hongerstakers in Evere en dat omwille van haar medische toestand werd besloten haar tijdelijk een attest van immatriculatie te geven geldig voor drie maanden, kan zij niet gevolgd worden. Immers de reden van het afgeven van het attest van immatriculatie is irrelevant bij de vaststelling dat de

verwerende partij, gelet op het attest van immatriculatie wat een voorlopig verblijf inhoudt, niet kennelijk redelijk aan de verzoekende partij kan verwijten geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2008 alsook niet dat zij zich verder heeft geïntegreerd tijdens deze periode.

Waar de verwerende partij stelt dat het feit dat de verzoekende partij verkiest deel te nemen aan een hongerstaking en daarmee zelf haar algemene gezondheidstoestand ernstig in gevaar heeft gebracht, onmogelijk in haar voordeel kan weerhouden worden, dat de eventueel uit deze periode geputte integratie onmogelijk aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging, beperkt zij zich tot een *a posteriori*- motivering die geenszins vermag het gebrek in de motivering van de bestreden beslissing te herstellen.

3.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.10. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.11. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk opdracht gegeven tot het afleveren van de tweede bestreden beslissing aan de verzoekende partij:

“Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 23.09.2008.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 23.09.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

In de tweede bestreden beslissing wordt vermeld dat deze beslissing werd getroffen in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris meegedeeld op 2 februari 2012.

Nu de eerste bestreden beslissing vernietigd dient te worden, valt de rechtsgrond van de tweede bestreden beslissing weg en dient zij in het kader van een goede rechtsbedeling eveneens te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2012 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van 13 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER